

सुट्टीसाठी आल्यापासून अनुज २७ डिसेम्बर चे गुपित कसे लपवून ठेवावे याच विचारात होता. मागच्या महिन्याभरापासून त्याने आई वडलांच्या जवळच्या मित्र मैत्रिणींशी फोन, मेसेज आणि भारतातल्या जुन्या मित्र मैत्रिणींशी, त्याच्या आजी आजोबा आणि मावशी काकांच्या सहाय्याने संपर्क साधला होता. अमेरिकेतल्या सगळ्या दूर दूरच्या नातलगांना, स्नेहींना त्याने बोलावले होते. आणि भारतातल्या लोकांकडून व्हिडीओ क्लिप मागवल्या होत्या. आई बाबांच्या आवडते अगदी अळूवडी, मोदक पासून ते सोलकढी पर्यंत मेनू ठरवला होता.

निमित्त होते आई वडलांच्या लग्नाच्या २५ व्या वाढदिवसाचे. आणि अजिबात कोणालाही याची काहीही वार्ता न लागू देता अशा समारंभाचे नियोजन करणे म्हणजे खरे तर खूप अवघड काम होते पण आत्तापर्यंत तरी जमले होते.

या सगळ्या गडबडीत त्याने त्याची जिवाभावाची सखी जॉय ची सुद्धा मदत घेतली होती. जॉय मुळची घाना देशातली होती पण शिकायला अमेरिकेत आली होती. पैशाच्या मागे न लागता समजत ज्यांना विद्याकीय मदतीची गरज आहे अशांना मदत करणे या एक ध्येय असलेल्या अनुज आणि जॉय ची घट्ट मैत्री जमली होती आणि बघता बघता प्रेमात रुपांतर देखील झाले होते.

जॉय देखील समारंभाला येणार होती. अनुज च्या मनात आईवडील जॉय ला स्वीकारतील का असे राहून राहून मनात येत होते.

इकडे निशा आणि श्री आणि काका सगळे चिंतेत होते कि या मुलाला नक्की झालय काय? अनुज ने एकदाच तिघांना बसवून सांगितले कि माझी काळजी करू नका मी व्यवस्थित आहे.

पाहता पाहता २७ डिसेम्बर आला, दुपारी ठरल्याप्रमाणे आईबाबांचे मित्र त्यांना बाहेर घेऊन गेले आणि परोस्पर पार्टी च्या ठिकाणी घेऊन आले. सगळे लोक बरेचसे त्यातले भारतीय असून देखील वेळेवर आले होते आणि अनुज आणि निशाला मोठ्ठा आनंदाचा धक्काच बसला. इतके दिवस आपल्याशी तुटक वागणारा मुलगा आपल्याचसाठी, आपल्या आनंदासाठी झटत होता याहून आईवडलांना कोणता मोठा आनंद असणार.... श्री आणि निशा चे डोळे भरून आले. काका देखील हे सगळे बघत होते, त्यांनाही खूप आनंद झाला.

आता आलेली लोकं निवांत गप्पा मारत, जेवणाचा आस्वाद घेत होती. अनुज आई बाबांना एका टेबलाजवळ घेऊन गेला आणि जॉय शी ओळख करून दिली. सध्या, मध्यमवर्गीय घरातून आलेल्या निशा आणि श्री ला जोय ला बघून थोडा धक्काच बसला.

पार्टी झाल्यावर घरी अनुज शी बोलायला दोघेही बसले आणि जॉय कुठे भेटली वगैरे प्रश्न विचारले. काळ परवा पर्यंत जादूच्या गोष्टी वाचणारा आपला मुलगा आज त्या दोघांना खूप प्रगल्भ वाटत होता. अनुज ने आई वडलांना स्पष्ट सांगितले कि मेडिकल चे शिक्षण पूर्ण झाल्यावर तो आणि जॉय, भारतात जाऊन काम करणार आहेत आणि तिथेच राहणार आहेत. निशा आणि श्री चा विश्वास बसत नव्हता, त्यांनी अनुज ला समजवायचा थोडा प्रयत्न केला.

पण अनुज चा निर्णय ठाम होता, अशा वेळी काका पुढे झाले आणि म्हणले कि तुमच्या काळी तुम्ही तुमचा देश सोडून इथे अजून उज्वल भविष्यासाठी आलात आज जर तुमची पुढची पिढी अजून काहीतरी समाजच्या विकासासाठी काम करू इच्छीते तर त्यात आडकाठी आणणारे आपण कोण आणि देश, रंग, जात, पैसा याच्या पलीकडे जाऊन जर इतक्या वर्षांनंतर देखील आपण विचार करायला शिकलो नसू. मी, माझे घर आणि माझी मुले आणि माझा पैसा या चाकोरीबाहेरचे जगच तुम्हाला दिसेनासे झाले असेल तर या वैभवाचा काय फायदा.

परदेशात राहून आपण आपल्या मुलाला योग्य ती मुल्ये शिकवतोय का असा प्रश्न पडलेल्या निशाला मनात कुठेतरी खूप बरे वाटत होते. त्या क्षणी निर्णय झाला, निशा म्हणाली कि मी देखील तुमच्या कामात तुम्हाला मदत करणार. तुम्ही जिथे जाल तिथे, तुमची सहाय्यक म्हणून काम करणार. आपली आई देखील आपल्या निर्णयाशी सहमत आहे हे पाहून अनुज ला खूप आनंद झाला.

शेवटी ते गाणे आहे न तसे, दर लागीं लेकिन मैने अब ही जीना सिख लिया. फार लहान वयातच अनुज ला. जाँय ला आणि त्यांच्यामुळे निशा ला देखील एक फार सुंदर दिशा मिळाली आयुष्य जगायला तशीच तुम्हांला आम्हांला मिळो, आणि हि साठ प्रश्नांची कहाणी एकाच उत्तरी सुफळ संपूर्ण.